

απόψεις

Η κούραση των Ελλήνων και των δανειστών τους

Οι γραμμές αυτές γράφονται, ενώ η χώρα αναμένει την επίσκεψη του κλιμακίου της ΤΡΟΪΚΑ και ενώ καταβάλλεται εντατική προσπάθεια να περιορισθούν οι επιμέρους ανά υπουργείο προϋπολογισμοί ώστε να εξοικονομηθεί ποσό ύψους 11,5 δις ευρώ για τη μνημονιακή προσαρμογή της ελληνικής οικονομίας για τα έτη 2013 και 2014. Η κυβέρνηση φαίνεται να αντιλαμβάνεται ότι δεν υπάρχει περιθώριο για τη λήψη μέτρων που θα οδηγήσουν σε μια εκ νέου άδικη επιβολή οριζόντιων περικοπών σε μισθούς, συντάξεις ή επιδόματα. Ακόμη, η κυβέρνηση φαίνεται να είναι σε θέση να αντιληφθεί ότι ούτε φορολογικά μέτρα εκτάκτου χαρακτήρα, όπως το περσινό ειδικό τέλος ηλεκτροδοτούμενων ακινήτων, είναι δυνατόν να ληφθούν εκ νέου.

Το πρόβλημα δεν φαίνεται λοιπόν να εστιάζεται σε αυτά που μάλλον αντιλαμβάνεται η κυβέρνηση. Αλλά, το πρόβλημα εντοπίζεται σε αυτά που έχει ή όχι την πρόθεση η κυβέρνηση να πράξει, με βάση τις προεκλογικές δεσμεύσεις και των τριών κομμάτων που τη στηρίζουν. Και εστιάζεται εκεί το πρόβλημα, διότι οι συντρέχουσες συνθήκες μοιάζουν πλέον ασφυκτικές τόσο για την πορεία της χώρας, όσο και για την πορεία των πολιτών της.

Είναι γεγονός ότι οι διεθνείς δανειστές μας έχουν πλέον κουραστεί από την αδυναμία του κράτους να εφαρμόσει ό,τι έχει συμβατικά δεσμευθεί, έστω και το ελάχιστο αυτών. Ιδίως, έχουν κουραστεί με την κυβερνητική αδυναμία να προβεί σε κάποιες έντονες μεταρρυθμιστικές κινήσεις, οι οποίες θα ήταν ικανές να σηματοδοτήσουν την ύπαρξη συμπαγούς πολιτικής βούλησης για κρατική αναδιάρθρωση.

Όμως, και εμείς οι πολίτες αυτής της χώρας έχουμε πια κουραστεί να ακούμε κυβερνητικές ανακοινώσεις, οι οποίες με γενικόλογο και αόριστο τρόπο υπογραμμίζουν την κυβερνητική βούληση για την πολυπόθητη κρατική αναδιάρθρωση, η οποία όμως δεν έρχεται. Αντιθέτως και όταν έρχεται η ώρα η γενικόλογη εξαγγελία να μετατραπεί σε ριζική αναδιάρθρωση του επιμέρους κρατικού τομέα που εποπτεύει κάθε υπουργός, τότε ο κάθε επιμέρους υπουργός αρνείται την αναδιάρθρωση της αυλής του και παραπέμπει την διοικητική μεταρρύθμιση στις άλλες αυλές. Έτσι, αντί της εξαγγελόμενης αναδιάρθρωσης που θα περιορίσει το κράτος και τις μικροκομματικού συμφέ-

ροντος σχέσεις που αναπτύσσονται γύρω από αυτό και τη λειτουργία του, λαμβάνονται ή επαπειλείται η λήψη και άλλων άδικων οριζόντιων περικοπών.

Συνεπώς, ενώ το πρόβλημα δείχνει να αναπτύσσεται σε πολλαπλούς άξονες, εντούτοις είναι ένα και μοναδικό, με ταυτόσημες συνισταμένες: Η κούραση τόσο των δανειστών μας, όσο και των Ελλήνων πολιτών από την ανικανότητα του πολιτικού προσωπικού να ασκήσει αποφασιστική κρατική εξουσία. Και υπό τις συντρέχουσες συνθήκες, κρατική εξουσία δεν μπορεί να ασκηθεί χωρίς αποφασιστικές τομές, χωρίς συγκρούσεις με μικροπολιτικά συμφέροντα, χωρίς την αδιασάλευτη απόφαση να πεταχτεί και αναδιαμορφωθεί οτιδήποτε σάπιο.

Και για να έρθουμε στα χωράφια μας. Το εξαγγελθέν φορολογικό νομοσχέδιο, το νιοστό τα τελευταία χρόνια, μπαινοβγαίνει στα συρτάρια του υπουργείου Οικονομικών τουλάχιστον από τον περασμένο Ιούλιο. Και αναρωτιόμαστε, η μόλις δημοκρατικά νομιμοποιημένη κυβέρνηση τι νέο έχει αποφασίσει να κομίσει; Θα περιοριστεί στην επανεξέταση κάποιων από τις δεκάδες επιμέρους φορολογικές απαλλαγές, οι οποίες χορηγήθηκαν επί σειρά ετών, έναντι λήψης ουσιαστών μέτρων κράτους πρόνοιας και στα πλαίσια της συναλλαγής της εξουσίας με επιμέρους ομάδες συμφερόντων; Θα περιοριστεί στην αναμόχλευση και πάλι των φορολογικών κλιμακίων, ωσάν η προσθαφαίρεση κάποιων λίγων δεκάδων ευρώ φόρου εισοδήματος να είναι ικανή να παράσχει τα αναγκαία φορολογικά κίνητρα για την οικονομική ανάπτυξη της κατεστραμμένης σήμερα οικονομίας; Θα αποτολμήσει νέα αυστηροποίηση ποινών και διοικητικών κυρώσεων, ώστε τελικά να κάψουμε στην πυρά τους φορολογούμενους;

Ή επιτέλους, με μεθοδικότητα, σύνεση και αφού αφουγκραστεί τους επαίοντες της αγοράς, θα προβεί στην εκλογίκευση των φορολογικών υποχρεώσεων; Στην ηλεκτρονική διασταύρωση των στοιχείων; Στην αναδιάταξη του ελεγκτικού μηχανισμού, ώστε οι φορολογικοί έλεγχοι να γίνονται άμεσα, σε εύρος, με αντικειμενικό τρόπο και με εξειδικευμένα κριτήρια; Στην απλοποίηση του μηχανισμού υποβολής φορολογικών δηλώσεων; Στην διεύρυνση της δυνατότητας πρόσβασης στην φορολογική δικαιοσύνη; Στην διεύρυνση της φορολογητέας βάσης, ιδίως στη σύλληψη φορολογητέας ύλης, που σήμερα και επί σειρά δεκαετιών παραμένει ασύλληπτη;

Είναι προφανές ότι η αναδιάταξη της φορολογικής κρατικής εξουσίας δεν μπορεί να γίνει με βερμπαλιστικές ανακοινώσεις. Δεν μπορεί να λάβει χώρα, αν δεν διαλυθεί η υπάρχουσα ελεγκτική δομή και δεν αντικατασταθεί με παραγωγικότερη. Αν η φορολογική γραφειοκρατία δεν αναλάβει ευθύνες για την αποτελεσματική διεκπεραίωση των φορολογικών υποθέσεων.

Αν το μαχαίρι δεν μπει βαθιά στο κόκαλο, τότε οι εξαγγελίες θα συνεχίζονται, η κούραση των πολιτών και των δανειστών θα αυξάνει, με αποτέλεσμα το τέλος να πλησιάζει ακόμη γρηγορότερα, ακόμη πιο κοντά.

Ασπασία Μάλλiou